

Arrest

nr. 107 724 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE ROECK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 november 2011 het Rijk binnen en diende op 4 november 2011 een asielaanvraag in. Op 26 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Faisalabad (provincie Punjab). Op 7 april 2011 zou u een cd- en dvd- winkel geopend hebben. Extremistische organisaties, zoals onder meer 'Jindallah,' zouden hier niet mee akkoord zijn gegaan. Uw winkel zou slecht geweest zijn voor de gemeenschap. Op 29 juni 2011 zouden leden van 'Jindallah' naar uw winkel zijn gekomen. U was er toen niet maar uw broer wel. Ze zouden aan uw broer gevraagd hebben om de winkel te sluiten. Op 10 juli 2011 zou u een dreigbrief hebben ontvangen. Op 5 augustus 2011 zou u op weg geweest zijn naar uw woning. U zou benaderd zijn door vier of vijf personen en ze zouden u geslagen hebben. U zou naar de politie gegaan zijn maar de politie zou u niet kunnen helpen hebben. Op 22 september 2011 zou uw winkel in brand gestoken zijn. U zou ondergedoken zijn op verschillende plaatsen. Op 18 oktober 2011 zou u Pakistan verlaten hebben. Via Quetta zou u over land naar Turkije gereisd zijn. U zou een week in Turkije hebben verbleven. Vanuit Turkije zou u een vlucht genomen hebben naar België. U vroeg asiel aan in België op 4 november 2011.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency ("UKBA"), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 28 maart 2011 een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk ("VK").

Vooreerst hebt u deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de "DVZ" immers dat u nooit in het bezit was van een paspoort. U zou nooit elders in de Europese Unie ("EU") verbleven hebben of in het bezit geweest zijn van visa, noch verbleven hebben in andere lidstaten van de "EU" (zie verklaringen "DVZ", punt 21-22). Daarnaast hebt u ook tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie deze verklaringen volgehouden.

Pas na confrontatie door het CGVS met de informatie van het UKBA, heeft u toegegeven te hebben gelogen over een verblijf in het "VK". Voor uw aankomst in België (3 november 2011) zou u drie of vier maanden in het "VK" hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.9). Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Vervolgens gaf u aan dat uw individuele asielrelaas verzonnen was (zie gehoorverslag CGVS p.9). De smokkelaar zou u aangeraden hebben om een verzonnen verhaal te vertellen (zie gehoorverslag CGVS p.9). U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegde bij het indienen van uw asielaanvraag. Niets stond u in de weg om reeds bij aanvang van de asielprocedure de waarheid te vertellen.

In eerste instantie verklaarde u dat u geen problemen in Pakistan had. Het zou gewoon een droom van u geweest zijn om naar België te komen (zie gehoorverslag CGVS p.10). U zou geen zin hebben om terug te keren naar Pakistan en België te verlaten. U zou in België mentale rust hebben gevonden (zie gehoorverslag CGVS p.11). Vervolgens stelde u dat u Pakistan zou hebben verlaten omdat u ruzie had met lokale sjiieten (zie gehoorverslag CGVS p.11). Eerst stelde u dat u Pakistan niet had verlaten omwille van deze ruzies om vervolgens aan te geven dat de ruzies de reden van uw vertrek waren naar het "VK" (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). Uw plotse wijziging van uw verklaringen waarom u Pakistan verliet, komt op zich al ongeloofwaardig over. Bovendien kan de vraag gesteld worden waarom u eerst een ander verhaal zou verzinnen, indien u werkelijk problemen in Pakistan met sjiieten zou hebben gekend. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan de beweerde problemen met de lokale sjiieten.

Wat er ook van zij, het CGVS merkt op dat indien u een vrees kende in Pakistan, u reeds in het "VK" asiel had kunnen aanvragen maar dit liet u na te doen ondanks een langdurig verblijf. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u naar België wilde komen (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit is echter geen afdoende reden aangezien het Verenigd Koninkrijk gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig

hebben. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk gezien een langdurig verblijf is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 2, blauwe map). Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor Subsidiaire Bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de “*Schending van het artikel 1 A 2 van het verdrag van Genève van 28/07/1951 en de artikels 48,1, 2 en 3 van de wet van 15/12/1980 en de artikels 2,3, en 5 van de wet van 29/07/1991*” aan.

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling en subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter

staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4. Verzoeker beweerde aanvankelijk dat hij Pakistan verlaten had, naar België was gereisd en tot dan nooit eerder in het buitenland verbleven had. Objectieve informatie die de commissaris-generaal bekam via het "United Kingdom Border Agency" toont echter aan dat verzoeker in het bezit is van een Pakistaans paspoort en dat hij met dit paspoort op 28 maart 2011 een studentervisum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker verklaarde na confrontatie met deze informatie op het CGVS dat hij had gelogen over het bezitten van een paspoort en zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en dat hij heeft gedaan wat de smokkelaar hem opdroeg (zie gehoor CGVS p.9). De Raad benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Op de DVZ en het CGVS werd verzoeker meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Indien verzoeker eerst verkoos deze raadgevingen niet te volgen dan kan blijken dat hij de bewering dat hij Pakistan had verlaten omwille van problemen met extremistische organisaties, zoals onder meer 'Jindallah' die tegen verzoekers cd- en dvd- winkel waren, hem bedreigden en zijn winkel vernielden (zie gehoor CGVS p. 7-8), zelf ontkent. Verzoeker geeft immers aan dat dit asielaanvraag geheel verzonnen was, dat hij enkel gedaan had wat de smokkelaar hem had opgedragen en dat "*Sinds begin droomde ik om naar hier te komen, ik voelde me gemakkelijk*". (zie gehoor CGVS p.9). Vervolgens stelde verzoeker dat hij Pakistan zou hebben verlaten omdat hij ruzie had met lokale sjiiten (zie gehoorverslag CGVS p.11) terwijl hij dit eerst had ontkend (zie gehoor CGVS p.11 en p.12). Verzoeker geeft ook toe dat hij drie à vier maanden heeft verbleven in het Verenigd Koninkrijk. Toen verzoeker werd gevraagd wat hij vreest in geval van terugkeer naar Pakistan, gaf hij aan dat hij geen zin heeft om terug te keren en om België te verlaten, dat hij mentale rust zou hebben gevonden in België (zie gehoor CGVS p.11). Verzoeker heeft manifest zijn land verlaten om te immigreren.

4.1. Volledigheidshalve treedt de Raad de commissaris-generaal nog bij waar deze in de bestreden beslissing aangaf dat het feit dat verzoeker eerst naar België is gereisd en daar pas een asielaanvraag heeft ingediend terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk gezien hij daar een aantal maanden heeft verbleven, een indicatie is dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag inderdaad redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat hij "*niet op de hoogte [was] dat hij een asielaanvraag in ENGELAND kon indienen*" kan bezwaarlijk worden aangenomen als een dienstig verweer.

4.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen andere elementen aan.

4.4. De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Gezien de omvang van dit gebied en de complexiteit van het geweld kan de impact van dit conflict verschillen. Echter uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en verzoekers aangebrachte informatie kan niet blijken dat in de provincie Punjab een situatie heerst die beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit niet.

4.5. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK